

Sygn. akt I CSK 538/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa G. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
przeciwko P. [...] S. A. w W., Biuru Usług Finansowo - Księgowych D. Spółka z
ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Z.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia
2022 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 lipca 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej – P. [...] S.A. w W.
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca G. [...] Sp. z o.o. w Z. powołała się na istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu powinności biegłego rewidenta dokonującego badania sprawozdania finansowego w świetle art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 217 - obecnie uchylony) oraz art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 1000 – obecnie uchylona) – w aspekcie prawidłowości zaewidencjonowania przychodu na tle przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Wątpliwość sformułowana we wniosku nie odpowiadała tym wymaganiom. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikało, że osią sporu była interpretacja postanowień umowy o badanie sprawozdania finansowego zawartej między skarżącą a pozwaną Biurem Usług Finansowo-Księgowych „D.” Sp. z o.o. w dniu

28 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, według którego biegły rewident nie był na podstawie tej umowy zobowiązany do oceny sprawozdania finansowego skarżącej w aspekcie podatkowym. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że w umowie zaznaczono, iż badanie sprawozdania, ze względu na metodę wrywkową, nie ma charakteru kontroli podatkowej. Kwestię tę zaakcentowano również w raporcie biegłego rewidenta, wskazując, że rozliczenie, wobec wrywkowej metody badania, nie ma charakteru audytu podatkowego. Sąd Apelacyjny zauważył ponadto, że umowa nie odsyłała do przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, koncentrując się na dochowaniu standardów wynikających z ustawy o rachunkowości.

W motywach wniosku skarżąca zakwestionowała to stanowisko, przedstawiając argumenty na rzecz preferowanej przez siebie rekonstrukcji obowiązków biegłego rewidenta i uznając stanowisko Sądów *meriti* za *contra legem*. Okoliczność, że w ocenie skarżącego przyjęta przez Sądy *meriti* interpretacja postanowień umowy, w powiązaniu z konkretnymi przepisami ustawy, jest błędna, nie przesądza jednak o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne nie polega bowiem na przedstawieniu własnego stanowiska, odmiennego od wyrażonego w zaskarżonym skargą kasacyjną orzeczeniu i ujęciu go w formę pytania w celu weryfikacji jego prawidłowości przez Sąd Najwyższy. Skarżąca nie wyjaśniła w szczególności, w czym wyraża się „istotny” charakter przedstawionego problemu z perspektywy publicznoprawnych celów skargi kasacyjnej, nie wskazała jego alternatywnych wariantów interpretacyjnych, ograniczając się do preferowanej przez siebie wykładni; z wniosku nie wynikało ponadto, aby powołana wątpliwość miała charakter abstrakcyjny, skoro na krytykowane przez skarżącą stanowisko miała wpływ analiza postanowień konkretnej umowy, które – w ocenie orzekających Sądów – nie zobowiązywały do kontroli podatkowych aspektów działalności skarżącej. Ogólnikowe twierdzenie, że kwestionowane przez skarżącą rozumowanie Sądu Apelacyjnego ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy i na „praktykę orzeczniczą”, nie mogło być uznane w tej mierze za wystarczające.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.